

Păcală într-un regim co(s)micologic și interactiv

Ion Popescu-Brădiceni

Mă obișnuisem cu un personaj PĂCALĂ folcloric. Deci cu atât mai surprinzătoare a fost pentru mine ipostaza cu un «PĂCALĂ» postmodern. Meritul este tot al regizorului școlit academic (e doctorand în pedagogie teatrală – n.m.) Ion Alexandrescu. Abilitat, aplicat, posesor al unui limbaj adecvat, posedă rara calitate de a comunica, prin montările sale scenice cu copiii, cu prichindeii chiar.

I-am văzut, personal, ca invitat la premieră – în cadrul „Școlii altfel”, (o idee excelentă a Ministerului de resort – n.m.) – intrând în dialog cu actrii, a căror bucurie de «a se „proști” frumos» pe scenă i-a contaminat pe micuții / fragezii / îngeraștii spectatori.

Vizionând năstrușnicul spectacol, cugetam în sinea mea – și ea râzând în hohote ori doar zâmbind complice –: „Iată cum se depășește dificultatea de a te strecura în mintea și-n sufletul școlarului, parțial încă inocent, neieșit definitiv din paradisul matern și familial, încă aflat la pragul dintre naivitate și socialitate”.

Cel de-al treilea Păcală – afirmam în deschiderea adnotărilor mele – s-a realizat pe un text semnat de scriitorul paradoxist Florentin Smarandache, și este intitulat „Întâmplări cu Păcală”. Cuprinde trei tablouri: „Păcală și Ursul” (Păcală jucat de Adi Olteanu-Șerban și Ursul de Pompiliu Ciochia – n.m.); apoi „Păcală și Balaurul” (acesta din urmă interpretat de Luminița Șorop – n.m.); în fine „Păcală, extraterestrul și zmeul” (în rolul extraterestrului fiind distribuit fostul Păcală (din prima și a doua montare – n.m.) George Drăghescu, zmeul fiind încorporat de Sorin Giurca).

Ion Alexandrescu, profitând de policalificarea lui Adi Olteanu-Șerban a inovat, combinând teatrul cu intercomunicarea, teatrul cu jongleriile de circ, teatrul cu basmul și fabula (conforma tradiției adânc înrădăcinate în literatura de gen), teatrul cu S.F.-ul, teatrul cu realitatea virtuală ș.a.m.d. Dacă nu inventezi, copilul nu se va minuna, nu va fi scos din riscanta neatenție la ce vede și aude; dacă umorul nu e și sănătos, și moralizator, dar și inedit (prin interpretare, prin situații, prin „șiretlicuri” actoricești și regizorale datorate unei hermeneutici capabile să contrazică la tot pasul un orizont de așteptare oarecum standardizat în învățământul propriu-zis, oarecum rigidizat), micul iubitor de teatru va „riposta” imprevizibil, feed-backul amânându-se sine die.

Au mai contribuit la reușita unui altfel de Păcală actrii Marian Negrescu (Împăratul), Izabela Toropu (Printesa), Dan Dobroiu (Străjerul) și elevele Liceului de Artă „Constantin Brăiloiu” (în cele șapte capete ale Balaurului).

„Povestea” propriu-zisă e fermecătoare, iar Ion Alexandrescu a reușit să-i reliefeze aspectele atractive, ba chiar și semnificative etico-estetic, „prelucrate” conform unor norme fie didactice, fie seminariale, fie strict domeniile, din paleta abordării nelipsind arhitextualitatea, arta dramatică a cărei adaptabilitate cunoaște mărci ludice de tot hazul, menite să dezmoștească orice prejudecată.

Oricum, îl admir (in)voluntar pe Florentin Smarandache pentru inteligența sa, pentru scriitura sa nonconformistă, diferită prin originalitate și vocația „nebună” de a dinamita orice mimeză, de a-l transporta pe Păcală într-un regim... co(s)mic / cos(s)micologic.